

Sprawa C-285/20**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym****Data wpływu:**

29 czerwca 2020 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Centrale Raad van Beroep (Niderlandy)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

25 czerwca 2020 r.

Strona wnosząca środek odwoławczy:

K

Druga strona postępowania:Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut
werknemersverzekeringen (Uwv)

Centrale Raad van Beroep (niderlandzki sąd ostatniej instancji w niektórych sprawach z zakresu prawa administracyjnego)

Izba w składzie wieloosobowym

Wniosek do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).

Strony:

K, zamieszkały w Enschede (wnoszący środek odwoławczy)

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (zarząd organu zarządzania ubezpieczeniami pracowników najemnych, zwany dalej: „Uwv”)

[...] **[Or. 2]**

PRZEBIEG POSTĘPOWANIA

[Przebieg postępowania] [...]

ROZWAŻANIA

1. Sąd odsyłający przyjmuje za punkt wyjścia następujące fakty i okoliczności.
 - 1.1. Wnoszący środek odwoławczy przybył w 1979 r. z Turcji do Niderlandów. Od 2005 r. mieszkał ze swoją rodziną w [gminie 1], Niemcy. Ze względu na problemy w związku wnoszący środek odwoławczy wyrejestrował się dnia 2 lutego 2016 r. z rejestru mieszkańców [gminy 1] i zamieszkał ze swoim bratem w [gminie 2], Niderlandy. W dniu 16 lutego 2016 r. wnoszący środek odwoławczy przebył operację w szpitalu położonym w Niemczech, gdzie przebywał do dnia 19 lutego 2016 r. Od dnia 4 marca 2016 r. zameldował się on pod adresem swojego brata w [gminie 2]. Od października 2016 r. wnoszący środek odwoławczy posiada własne miejsce zamieszkania w [gminie 3], Niderlandy.
 - 1.2. Począwszy od 1979 r. wnoszący środek odwoławczy pracował w Niderlandach u kilku pracodawców niderlandzkich. W dniu 1 maja 2015 r. rozpoczął pracę u pracodawcy niemieckiego, na rzecz którego świadczył pracę w Niemczech. Dnia 24 sierpnia 2015 r. zarejestrował się jako niezdolny do pracy, między innymi ze względu na problemy z oczami. Przez pierwsze sześć tygodni choroby jego wynagrodzenie było w dalszym ciągu wypłacane przez pracodawcę. Następnie od dnia 14 października 2015 r. do dnia 4 kwietnia 2016 r. wnoszący środek odwoławczy otrzymywał niemiecki zasiłek chorobowy (Krankengeld). W dniu 15 lutego 2016 r. pracodawca rozwiązał z nim umowę o pracę ze skutkiem od dnia 15 marca 2016 r. W okresie od dnia 24 sierpnia 2015 r. do dnia 15 marca 2016 r. wnoszący środek odwoławczy nie świadczył już pracy na rzecz swojego pracodawcy. Właściwa instytucja niemiecka uznała wnoszącego środek odwoławczy za ponownie zdolnego do odpowiedniej pracy od dnia 4 kwietnia 2016 r.
 - 1.3. W dniu 22 kwietnia 2016 r. wnoszący środek odwoławczy złożył do Uvw wniosek o przyznanie ze skutkiem od dnia 4 kwietnia 2016 r. zasiłku dla bezrobotnych na podstawie Werkloosheidswet (ustawy o bezrobociu, zwanej dalej: „WW”). Decyzją z dnia 7 lipca 2016 r. Uvw orzekł, że o ile wnoszący środek odwoławczy jest wprawdzie od dnia 5 kwietnia 2016 r. uprawniony do świadczenia na podstawie WW, jednak świadczenie to nie jest wypłacone, ponieważ bezrobocie jest zawinione. W dniu 7 lipca 2016 r. Uvw poinformował wnoszącego środek odwoławczy, iż zamierza uznać się za organ niewłaściwy do orzekania w przedmiocie prawa wnoszącego środek odwoławczy do zasiłku dla bezrobotnych i umożliwił mu zareagowanie na powyższe. **[Or. 3]**
 - 1.4. Wydaną na skutek wniesienia sprzeciwu decyzją z dnia 14 września 2016 r. (zaskarżona decyzja) sprzeciw wnoszącego środek odwoławczy został oddalony

jako bezzasadny. Wynikało to z faktu, iż Uwv, powołując się na wyrażony dnia 7 lipca 2016 r. zamiar, uznał się za niewłaściwy do orzekania w przedmiocie wniosku o przyznanie zasiłku dla bezrobotnych. W trakcie faktycznego świadczenia pracy w Niemczech (od dnia 1 maja 2015 r. do dnia 24 sierpnia 2015 r.) wnoszący środek odwoławczy zamieszkiwał w Niemczech i nie był pracownikiem przygranicznym. Niemcy, jako ostatnie państwo zatrudnienia, są państwem właściwym do orzekania w przedmiocie zasiłku dla bezrobotnych.

2. Rechtbank (sąd I instancji) oddalił środek odwoławczy od zaskarżonej decyzji jako bezzasadny. Zdaniem tego sądu Uwv słusznie uznał, że wnoszący środek odwoławczy nie był pracownikiem przygranicznym, a ponadto prawo do uzyskania zasiłku dla bezrobotnych w Niderlandach nie wynika z art. 65 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (zwanego dalej: „rozporządzeniem 883/2004”).

3. Stanowiska stron

Strona wnosząca środek odwoławczy

- 3.1. Mówiąc w skrócie i w zakresie, jaki ma znaczenie w niniejszej sprawie, wnoszący środek odwoławczy stoi na stanowisku, że przysługuje mu prawo do uzyskania zasiłku dla bezrobotnych w Niderlandach. W chwili przeprowadzki do Niderlandów, czyli w dniu 2 lutego 2016 r., był on jeszcze zatrudniony przez swojego niemieckiego pracodawcę i gdyby nie był chory, to świadczyłby swoją pracę w Niemczech jako pracownik przygraniczny.

Uwv

- 3.2. Uwv uzasadnił szerzej swoje stanowisko na rozprawie przed sądem odsyłającym. Zdaniem Uwv wnoszącemu środek odwoławczy nie przysługuje prawo do uzyskania zasiłku dla bezrobotnych w Niderlandach na mocy art. 65 rozporządzenia 883/2004. Ten artykuł ma zastosowanie do bezrobotnych, którzy w okresie swojego ostatniego zatrudnienia lub pracy na własny rachunek mieli miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim niż państwo właściwe. Uwv przyznaje wprawdzie, że wnoszący środek odwoławczy mieszkał od dnia 2 lutego 2016 r. w Niderlandach, jednak zmiana jego miejsca zamieszkania z Niemiec na Niderlandy nie miała miejsca w okresie ostatniego faktycznego wykonywania pracy. Wnoszący środek odwoławczy nie świadczył wszak już faktycznie pracy w okresie od zgłoszenia swojej choroby w dniu 25 sierpnia 2015 r. do końca swojego zatrudnienia, tj. dnia 15 marca 2016 r.

Zdaniem Uwv przewidziana w art. 11 ust. 2 rozporządzenia 883/2004 fikcja, zgodnie z którą osoba otrzymująca zasiłek chorobowy jest - na potrzeby ustalenia mającego zastosowanie ustawodawstwa - uważana za wykonującą pracę, nie ma zastosowania przy dokonywaniu wykładni szczególnych przepisów dotyczących zasiłku dla bezrobotnych przewidzianych w tytule III rozporządzenia 883/2004.

Również wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwanego dalej: „Trybunałem”) z dnia 22 września 1988 r., Bergemann, 236/87 (zwany dalej:

„wyrokiem w sprawie Bergemann”), ECLI:EU:C:1988:443 nie prowadzi zdaniem Uwv do odmiennych wniosków, ponieważ wnoszący środek odwoławczy nie przeprowadził się do Niderlandów ze względów rodzinnych. [Or. 4]

4. Mające znaczenie przepisy prawa europejskiego

4.1.1. Artykuł 11 ust. 2 rozporządzenia 883/2004 stanowi, co następuje:

[„]Do celów stosowania przepisów tego tytułu osoby otrzymujące świadczenia pieniężne z powodu lub w konsekwencji swej [pracy najemnej lub pracy] na własny rachunek uważane są za wykonujące wspomnianą pracę. Nie dotyczy to świadczeń z tytułu inwalidztwa, emerytur ani rent rodzinnych, ani też rent z tytułu wypadków przy pracy lub chorób zawodowych lub świadczeń pieniężnych z tytułu choroby obejmujących leczenie przez czas nieokreślony[”].

4.1.2. Artykuł 11 ust. 3 lit. a) rozporządzenia 883/2004 stanowi, co następuje:

Zgodnie z przepisami [Z zastrzeżeniem] art. 12 do 16:

osoba wykonująca w państwie członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego państwa członkowskiego.

4.1.3. Rozdział 6 tytułu III rozporządzenia 883/2004 ustanawia szczególne przepisy kolizyjne odnoszące się do bezrobotnych, które w niektórych przypadkach różnią się od ogólnych przepisów kolizyjnych przewidzianych w tytule II dla celów określenia instytucji właściwej do udzielania świadczeń, o których mowa w danym przepisie i mającego zastosowanie ustawodawstwa.

4.2. Artykuł 65 ust. 2 i 5 lit. a) rozporządzenia 883/2004 stanowi, co następuje:

[„]2. Całkowicie bezrobotny, który, w okresie swojego ostatniego zatrudnienia lub pracy na własny rachunek miał miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim niż właściwe państwo członkowskie, i który nadal mieszka w tym państwie lub powróci do tego państwa, pozostaje w dyspozycji urzędów zatrudnienia państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania. Bez uszczerbku dla przepisów art. 64, całkowicie bezrobotny może, dodatkowo, pozostawać w dyspozycji urzędów zatrudnienia państwa, w którym wykonywał swą ostatnią pracę najemną lub pracę na własny rachunek.

Bezrobotny, niebędący pracownikiem przygranicznym, który nie powraca do państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, oddaje się do dyspozycji służb zatrudnienia na terytorium państwa członkowskiego, którego ustawodawstwu podlegał ostatnio.

5. a) Bezrobotny, o którym mowa w ust. 2 zdanie pierwsze i drugie, otrzymuje świadczenia zgodnie z ustawodawstwem państwa członkowskiego, w którym ma on miejsce zamieszkania, tak jak gdyby podlegał temu ustawodawstwu w okresie

swojego ostatniego zatrudnienia lub pracy na własny rachunek. Świadczenia te udzielane są przez instytucję miejsca zamieszkania[?]”].

5. Istota sporu

5.1. Spornym pomiędzy stronami niniejszego postępowania jest to, czy wnoszący środek odwoławczy mógł na podstawie art. 65 ust. 2 i 5 lit. a) rozporządzenia 883/2004 ubiegać się w Niderlandach o przyznanie zasiłku dla bezrobotnych od dnia 4 kwietnia 2016 r. Dokładniej rzecz ujmując, chodzi o ustalenie, czy w okresie swojego ostatniego zatrudnienia wnoszący środek odwoławczy miał miejsce zamieszkania w państwie członkowskim innym niż państwo właściwe. **[Or. 5]**

5.2. Właściwe państwo członkowskie

5.2.1. Bezpornym jest, że w okresie od 14 października 2015 r. do 4 kwietnia 2016 r. wnoszący środek odwoławczy otrzymywał niemiecki zasiłek chorobowy. W związku z powyższym, stosownie do art. 11 ust. 2 i 3 lit. a) rozporządzenia [883/2004], w odniesieniu do tego okresu powinien on być uznawany za osobę zatrudnioną w Niemczech i zastosowanie ma ustawodawstwo niemieckie. Oznacza to, że w odniesieniu do tego okresu Niemcy są właściwym państwem członkowskim w rozumieniu art. 1 lit. q) i s) rozporządzenia 883/2004.

5.3. Miejsce zamieszkania

5.3.1. Pomędzy stronami bezspornym jest, że od dnia 2 lutego 2016 r. miejscem zamieszkania wnoszącego środek odwoławczy były Niderlandy, a sąd odsyłający nie ma podstaw, aby w niniejszym postępowaniu zająć w tym przedmiocie odmienne stanowisko.

5.4. Stosowanie art. 65; wykładnia wyrażenia „w okresie swojego ostatniego zatrudnienia lub pracy na własny rachunek”

5.4.1. W oparciu o powyższe założenia ustalono, że wnoszący środek odwoławczy od dnia 2 lutego 2016 r. zamieszkiwał w państwie członkowskim innym niż państwo właściwe. Ponadto bezspornym jest, że począwszy od dnia 4 kwietnia 2016 r. wnoszący środek odwoławczy był całkowicie bezrobotny. W odniesieniu do całkowicie bezrobotnych, którzy w okresie swojego ostatniego zatrudnienia zamieszkiwali w innym państwie członkowskim niż państwo właściwe, obowiązuje przewidziane w art. 65 rozporządzenia 883/2004 uregulowanie szczególne. Obowiązuje ono w stosunku do pracowników przygranicznych, jak i osób niebędących pracownikami przygranicznymi.

5.4.2. Dla udzielenia odpowiedzi na pytanie, czy do sytuacji wnoszącego środek odwoławczy zastosowanie znajduje art. 65 rozporządzenia 883/2004 znaczenie ma to, czy zamieszkiwał on w Niderlandach w okresie odpowiadającym jego ostatniemu zatrudnieniu. Uwv podnosił przy tym, że chodzi o zamieszkiwanie w Niderlandach w okresie faktycznego wykonywania pracy. Bezpornie nie miało to

miejsca w przypadku wnoszącego środek odwoławczy, ponieważ od momentu zgłoszenia swojej choroby w dniu 24 sierpnia 2015 r. nie wykonywał on faktycznie pracy w Niemczech.

5.4.3. Zdaniem sądu odsyłającego, odpowiedź na pytanie, czy art. 65 rozporządzenia 883/2004 ma zastosowanie do sytuacji wnoszącego środek odwoławczy nie może zostać udzielona w sposób niebudzący uzasadnionych wątpliwości. Dla sądu odsyłającego nie jest bowiem całkowicie jasnym, czy dla możliwości zastosowania tego artykułu musi być mowa o zamieszkiwaniu podczas faktycznego wykonywania pracy w innym państwie członkowskim niż państwo właściwe, czy też sytuacje, które są w sensie prawnym zrównane z wykonywaniem pracy, mogłyby stanowić podstawę przyznania zasiłku dla bezrobotnych w państwie zamieszkania.

5.4.4. Jeżeli chodzi o te sytuacje, które mogą zostać zrównane z wykonywaniem pracy, to mogą to być sytuacje, gdy dana osoba podlega ubezpieczeniu społecznemu w miejscu ostatniego wykonywania pracy podczas, gdy praca nie jest (już) świadczona. Może chodzić na przykład o (nieodpłatny) urlop w okresie trwania stosunku pracy lub w okresie wypowiedzenia, gdy dana osoba jest zwolniona z obowiązku wykonywania pracy do czasu zakończenia stosunku pracy. Nasuwa się tutaj porównanie do wyroku w sprawie Bergemann. Może również chodzić o taką sytuację, jaka jest przedmiotem niniejszej sprawy, a mianowicie wnoszący środek odwoławczy przeprowadza się w okresie otrzymywania zasiłku chorobowego i w okresie, kiedy - wobec faktu jego otrzymywania - jest on uznawany za osobę wykonującą pracę. W odniesieniu do wnoszącego środek odwoławczy chodzi nawet o połączenie kilku czynników, które wystąpiły gdy miał on [Or. 6] miejsce zamieszkania w Niderlandach. Otrzymywał on zasiłek chorobowy i łączył go jeszcze stosunek pracy z niemieckim pracodawcą.

5.5. Sąd odsyłający ma z kilku względów wątpliwości, czy twierdzenie Uwv, zgodnie z którym dla zastosowania art. 65 rozporządzenia 883/2004 musi być mowa o zamieszkiwaniu podczas ostatniego faktycznego wykonywania pracy w innym państwie członkowskim niż państwo właściwe członkowskie, jest prawidłowe. Względy te zostały omówione poniżej.

5.5.1. W pierwszej kolejności powołano się na art. 11 ust. 2 rozporządzenia 883/2004, w którym otrzymywanie zasiłku chorobowego, takiego jak w przedmiotowej sprawie, zostało dla celów określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa zrównane z wykonywaniem pracy. Zrównanie to ma zatem miejsce w tytule II bez względu na to, czy jest mowa o faktycznym wykonywaniu pracy.

5.5.2. Zrównanie takie, odnoszące się do tytułu II można znaleźć w wyroku Trybunału z dnia 13 września 2017 r., X, C-569/15, ECLI:EU:C:2017:673. W pkt 24 Trybunał orzekł, że w zakresie, w jakim osoba zachowuje status pracownika w okresie urlopu bezpłatnego, który został jej przyznany przez pracodawcę, można stwierdzić, że osoba ta wykonuje pracę najemną w rozumieniu tytułu II rozporządzenia nr 1408/71, niezależnie od zawieszenia głównych obowiązków

wynikających z tego stosunku pracy w tym określonym okresie. Sąd odsyłający nie widzi żadnego elementu pozwalającego na przyjęcie odmiennego stanowiska w odniesieniu do stosowania rozporządzenia 883/2004.

- 5.5.3. Sąd odsyłający zastanawia się, czy logiczna i spójna wykładnia pojęcia „zatrudnienia lub pracy na własny rachunek” nie powinna skutkować tym, że pojęcie to, zawarte w należącym do tytułu III art. 65 powinno być interpretowane z uwzględnieniem zastosowania tego pojęcia przewidzianego w tytule II. Decydującym dla zastosowania art. 65 jest zatem tylko to, czy dana osoba ma miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim, niż państwo członkowskie, którego ustawodawstwu osoba ta podlegała w ostatnim okresie, w którym wykonywała pracę w rozumieniu tytułu II (zob. wyrok Trybunału z dnia 27 stycznia 1994 r., Toosey, C-287/92, ECLI:EU:C:1995:205, pkt 13; wyrok z dnia 29 czerwca 1995 r., Gestel, C-454/93, ECLI:EU:C:1994:27, pkt 24). Innymi słowy, dana osoba mieszkała w innym państwie członkowskim, niż państwo właściwe (wyrok w sprawie Van Gestel, pkt 13).
- 5.6. W drugiej kolejności powołano się na wyrok w sprawie Bergemann. Wyrok ten został wydany w odniesieniu do rozporządzenia 1408/71, a mówiąc dokładniej art. 71 ust. 1 lit. b) ppkt (ii), jednak zdaniem sądu odsyłającego zachowuje on również znaczenie w odniesieniu do pytania prawnego będącego przedmiotem niniejszego postępowania. Wyrok ten dotyczy kobiety, która mieszkała i pracowała w Niderlandach, a w ostatnim miesiącu swojego zatrudnienia, podczas urlopu, przeprowadziła się ze względów rodzinnych do Niemiec. Przeprowadziła się zatem do Niemiec, w okresie kiedy była jeszcze zatrudniona, ale faktycznie nie wykonywała już pracy. Trybunał uznał, że art. 71 ust. 1 lit. b) ppkt (ii) rozporządzenia 1408/71, przepisu będącego poprzednikiem art. 65 rozporządzenia 883/2004, ma zastosowanie do sytuacji, w której pracownik przenosi ze względów rodzinnych swoje miejsce zamieszkania do innego państwa w okresie swojego ostatniego zatrudnienia.
- 5.6.1. Uwv uważa, że również z wyroku w sprawie Bergemann wynika, iż w wyżej wymienionych przepisach musi chodzić o ostatnio faktycznie wykonywaną pracę. Zdaniem Uwv, mimo że art. 71 ust. 1 lit. b) ppkt (ii) rozporządzenia 1408/71 co do zasady nie ma zastosowania do sytuacji Bergemann, Trybunał chciał jednak objąć ją zakresem stosowania tego przepisu z uwagi na względy rodzinne leżące u podstaw jej przeprowadzki do Niemiec **[Or. 7]**, ponieważ w tym państwie członkowskim miała ona największe szanse na powrót do pracy. Zdaniem Uwv, jeżeli ubezpieczony przeprowadza się do innego państwa członkowskiego w okresie, kiedy faktycznie nie wykonuje już pracy, art. 71 ust. 1 lit. b) ppkt (ii) rozporządzenia 1408/71 i art. 65 rozporządzenia 883/2004 mają zastosowanie jedynie wtedy, gdy przeprowadzka ma miejsce ze względów rodzinnych.
- 5.6.2. Sąd odsyłający jest jednak zdania, że na podstawie wyroku w sprawie Bergemann można również wnioskować, że wyrażenie „ostatnie zatrudnienie lub praca na własny rachunek” nie oznacza jedynie faktycznego wykonywania pracy, lecz obejmuje również sytuację, w której stosunek pracy i tak nadal istnieje, a

dana osoba podlega w trakcie jego trwania ustawodawstwu państwa członkowskiego ostatniego zatrudnienia. Sąd odsyłający nie jest całkowicie pewien, jakie znaczenie nadał Trybunał w tym kontekście przyczynom, jakie legły u podstaw przeprowadzki Bergemann do Niemiec. Sąd odsyłający nie wyklucza - powołując się również na wyrok z dnia 17 lutego 1977 r., Di Paolo, 76/76, ECLI:EU:C:1977:32, - że przeprowadzka ze względów rodzinnych została uznana przez Trybunał za istotną wyłącznie dla celów ustalenia miejsca zamieszkania, w szczególności dlatego, że zakłada, iż Bergemann ma ściśle związki z nowym państwem zamieszkania.

- 5.6.3. Wykładnia taka skutkowałaby tym, że jeżeli pomiędzy stronami bezspornym jest - tak jak w niniejszym przypadku - że dana osoba ma miejsce zamieszkania w innym państwie, niż właściwe państwo członkowskie, to powody leżące u podstaw przeprowadzki w okresie ostatniego zatrudnienia nie mają znaczenia. Sądowi odsyłającemu wydaje się, że nawet jeżeli przeprowadzka miała miejsce z innych przyczyn, niż względy rodzinne, to ubieganie się o zasiłek dla bezrobotnych w państwie członkowskim miejsca zamieszkania jest uzasadnione. Jak orzekł Trybunał w sprawie Bergemann, związek z państwem miejsca zamieszkania gwarantuje danej osobie co do zasady największe szanse na powrót na rynek pracy. Odpowiada to celowi art. 71 rozporządzenia 1408/71, obecnie art. 65 rozporządzenia 883/2004, polegającemu na zapewnieniu pracownikowi migrującemu możliwości korzystania ze świadczeń z tytułu bezrobocia na warunkach najbardziej korzystnych dla poszukiwania zatrudnienia (wyrok w sprawie Bergemann, pkt 18 i 20, wyrok w sprawie Van Gestel, pkt 20).
- 5.6.4. W oparciu o orzecznictwo Trybunału i cel art. 65 rozporządzenia 883/2004 sąd odsyłający, że nie jest nieprawdopodobne, że elementem decydującym o zastosowaniu art. 65 rozporządzenia 883/2004 jest to, czy miejsce zamieszkania danej osoby znajduje się w państwie członkowskim innym niż państwo właściwe (wyrok w sprawie Toosey, pkt 13, wyrok w sprawie Van Gestel, pkt 24).
- 5.6.5. Sąd odsyłający zauważa również, że Trybunał orzekł między innymi w wyroku w sprawie Di Paolo (pkt 13), że art. 71 ust. 1 lit. b) ppkt (ii) należy interpretować ściśle, również w celu zapobiegania nadużyciom. Sąd odsyłający dostrzega jednak w orzecznictwie Trybunału wskazówki, zgodnie z którymi ta ścisła wykładnia ma na celu to, aby dana osoba nie została zbyt szybko uznana za spełniającą wymóg posiadania w okresie ostatniego zatrudnienia miejsca zamieszkania w państwie członkowskim innym niż państwo właściwe, w szczególności jeżeli pobyt w tym innym państwie członkowskim trwa jeszcze względnie krótko. Jednakże strony niniejszego postępowania są zgodne co do tego, że wnoszący środek odwoławczy miał od dnia 2 lutego 2016 r. miejsce zamieszkania w Niderlandach, a wykładnia pojęcia miejsca zamieszkania nie jest już przedmiotem postępowania.
6. Powyższe rozważania stanowią podstawę skierowania przez sąd odsyłający do Trybunału pytań dotyczących wykładni art. 65 rozporządzenia 883/2004. **[Or. 8]**

SENTENCJA

Centrale Raad van Beroep

– zwraca się do Trybunału o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w przedmiocie następujących pytań:

1. Czy art. 65 ust. 2 i 5 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 należy interpretować w ten sposób, że całkowicie bezrobotny, który w trakcie otrzymywania we właściwym państwie członkowskim świadczenia pieniężnego w rozumieniu art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i/lub który przenosi swoje miejsce zamieszkania do innego państwa członkowskiego zanim zakończy się jego stosunek pracy, ma prawo do zasiłku dla bezrobotnych w oparciu o ustawodawstwo państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania?
2. Czy mają przy tym znaczenie powody, ze względu na które bezrobotny ten przeniósł swoje miejsce zamieszkania do innego państwa członkowskiego, niż państwo właściwe, na przykład gdy są to względy rodzinne?

– [Zawieszenie postępowania] [...]

[Formuła końcowa i podpisy] [...]

DOKUMENT ROBOCZY